

Arrest

nr. 312 982 van 13 september 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DECROOCK
Gistelse Steenweg 145/glv-C1
8200 SINT-ANDRIES (BRUGGE)

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 februari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 maart 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat M. DECROOCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 november 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische dochter A.N.N., geboren op 20 december 2018.

1.2. Op 24 mei 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 279 743 van 4 november 2022 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.3.

1.4. Op 7 augustus 2023 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische dochter A.N.N., geboren op 20 december 2018.

1.5. Op 13 februari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 7.08.2023 werd ingediend door:
(...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn kind A.N.,N. (...)(...), van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Om toepassing te kunnen maken van art. 40ter, dient betrokkene vooreerst aan de binnenkomstvoorwaarden te voldoen overeenkomstig art. 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene gezinslid is van een Belg doet geen afbreuk aan dit wetsartikel (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016).

Mijnheer is van dit recht ontzegd. gezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen op 30.12.2020 met een duurtijd van 3 jaar onder zijn alias A.R. (...), M.A.N. (...). Het inreisverbod werd genomen nadat mijnheer herhaaldelijke bevelen negeerde en omwille van een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, meerbepaald verkoop van drugs. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat het inreisverbod werd gerespecteerd, noch kan blijken dat de opheffing van het inreisverbod werd bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 of in overeenstemming met art 44decies van de wet van 15.12.1980. De termijn van het inreisverbod begint pas te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België en bij uitbreiding Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrani, hof van Justitie D-225/16 van 26.07.2017).

Nergens uit het dossier blijkt dat mijnheer effectief het Schengen grondgebied op enig ogenblik heeft verlaten.

Er moet ook worden geduid dat het Hof van Justitie (cf. HvJ 8 mei 2018, C-82/16, arrest K.A.) reeds expliciet aangaf dat "Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, met name de artikelen 5 en 11 ervan, (...) aldus moet worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden". Het Hof heeft evenwel ook gesteld dat artikel 20 van het VMEU "zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een dergelijke aanvraag niet in aanmerking wordt genomen op die enkele grond, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokkene Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd."

Het bestaan en het nog steeds rechtsgeldig zijn van het inreisverbod staat vast Art. 40ter van de wet van 15.12.1980 kan aldus geen toepassing vinden. Rest nog de toetsing of het in deze aangewezen is een afgeleid verblijfsrecht toe te staan of niet.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op het moment dat hij het inreisverbod kreeg hij reeds het bestaan van zijn Belgische dochter had vermeld. Het kind werd verwekt tijdens een relatie met A., S. (...), die gehuwd was en is met de heer C.,E. (...). Uit de buitenechtelijke relatie van betrokkene met mevrouw A. (...) werd een buitenechtelijke dochter geboren, met de naam bij geboorte 'C., N. (...). Na het vonnis door de Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, werd de familienaam gewijzigd naar 'A.N., N. (...). Betrokkene bleek immers de biologische vader en werd als wettelijke vader erkend door de rechtbank. Het kind is heden de referentiepersoon in de aanvraag gezinshereniging, in functie waarvan betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen. Echter, het bestaan van het kind geeft betrokkene niet rechtstreeks recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient naar aanleiding van een aanvraag gezinshereniging bekeken te worden wat de precieze band is met het kind. Er

dient geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en het kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene moet worden toegekend. Intussen heeft betrokkene ook een nieuwe relatie, voor zover de informatie nog actueel is heet de nieuwe partner A., A. (...). Ze heeft eveneens de Belgische nationaliteit. Betrokkene en mevrouw A. (...) hebben aangifte gedaan van een voorgenomen wettelijke samenwoning, tot op heden hebben zij niet de toestemming gekregen om de wettelijke samenwoning aan te gaan omdat niet kan worden vastgesteld dat het vermeende koppel een duurzame levensgemeenschap voor ogen heeft. Voor zover mijnheer echter enige vorm van gezinsleven heeft met de nieuwe partner, zal overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 ook beoordeeld worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en de partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Ter staving van de aanvraag legt betrokkene thans volgende stukken voor:

- geboorteakte van het kind
- een schrijven van de advocaat van betrokkene dd. 2.11.2023
- vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge sectie familie en jeugdrechtbank dd. 25.06.2021
- verzoekschrift door betrokkene 9.05.2023
- Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, proces verbaal van de zitting 7.06.2023
- Vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge dd. 21.06.2023
- Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, proces verbaal van de zitting 4.10.2023
- gedateerde foto's met beschrijving van de activiteiten/de context waarin de foto's zijn genomen van 2.07.2023 tot 17.09.2023
- e-mail verkeer tussen de advocaat van betrokkene en de advocaat van moeder van het kind betreffende de bezoeksregeling
- gedateerde foto's van oa september en oktober 2023, van april-mei 2023, van juli en augustus 2023, van mei, juni, augustus, oktober, november en december 2022, van maart tot december 2021, januari tot april 2023
- bewijs van tewerkstelling van betrokkene via konvert interim/Ago jobs/Raylas BV + zijn inburgeringscontract dd. 29.08.2023 + bewijs van inschrijving om Nederlands te leren van 4.09.2023 tot 4.03.2024
- bewijs van het betalen van alimentatie van december 2022 tot oktober 2023 twv 100 euro per maand. Bij 1 gelegenheid werd 128€ extra overgemaakt, vermoedelijk voor bijkomende kosten. Voorafgaandelijk aan december 2022 werd er bij 2 gelegenheden een kleiner bedrag overgemaakt.
- screenshots van berichtjes tussen vermoedelijk betrokkene en de moeder van het kind van 30 januari 2021 tot 14 februari 2022, van 10 januari tot 17 januari 2022, van 14 februari, van 17 februari 2022 tot 5 april 2022 + 1 email van 26 december 2021, van 1 oktober 2022 tot 20 februari 2023, van 9 april 2023 tot 15 april 2023, van 6 april tot 28 september 2023 van 18.04 tot 10.06.2023
- verklaring op eer door Coppens Annelies, niet gedateerd samen van screenshot van gesprekje met moeder van het kind
- verklaring op eer door A.A. (...) dd. 18.09.2023 + mailverkeer van 16.06.2023 van de advocaten van betrokkene en de moeder van het kind
- oud paspoort waarmee betrokkene in 2015 zijn land heeft verlaten, alsook een nieuw paspoort dat heden geldig is

Vooreerst wat betreft de afhankelijkheid van het kind tegenover de referentiepersoon en of dit een reden is om een afgeleid verblijfsrecht toe te staan. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de relatie tussen vader en kind een positieve evolutie heeft gekend sinds de vorige weigeringsbeslissing inzake het verblijf van mijnheer in België. Vader en kind zijn dan weliswaar niet samenwonend, er kan wel degelijk gesproken worden van een regelmatig contact tussen vader en kind. Het lijkt er ook op dat de vader zorgtaken op zich neemt, gezien de uitbreiding van het bezoekrecht. Mogelijks neemt de nieuwe partner van de vader ook wel een deel van die zorgtaken op zich. Op zich maakt dat niet veel uit, het resultaat is wel degelijk dat het kind meer tijd spendeert met betrokkene en omgekeerd. Ook al lijkt het erop dat vader en kind tot op heden nog steeds geen gemeenschappelijke taal hebben waarin zij makkelijk met elkaar kunnen communiceren. Met de moeder van het kind communiceert mijnheer nog steeds in het Engels. Dat Engels lijkt er bijzonder goed op vooruit te zijn gegaan in de laatste gesprekken, ineens communiceert betrokkene in volwaardig Engels met punten en komma's, die hij tevoren niet beheerste. Als hij voor de rechtbank verschijnt, wordt alles voor hem vertaald naar het Arabisch door zijn huidige vriendin. Verder beheerst mijnheer ook het Frans. Hoe betrokkene aldus communiceert met zijn kind, is niet duidelijk.

Onafgezien daarvan dus, werd aan de hand van de bewijsstukken voldoende bewezen dat betrokkene wel degelijk deel uitmaakt van het leven van het kind. Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan." (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie). Wat betreft de omstandigheden van het geval, is het hier ook wel belangrijk om aan te stippen wat de eigenlijke reden was voor het inreisverbod van betrokkene. Dat is enerzijds genomen omdat mijnheer ettelijke asielverzoeken heeft gedaan die ongegrond bleken, maar nooit enig bevel heeft opgevolgd. Echter, de directe aanleiding voor het inreisverbod was een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, meerbepaald bezit en verkoop. Het vonnis is heden nog niet beschikbaar in het administratief dossier, echter uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat de betrokkenheid van mijnheer bij de feiten niet min is. Bij een huiszoeking werd 133 gram marihuana gevonden, een precisieweegschaaltje en 80 plastic zakjes met een marihuanaplant op afgebeeld. Een koper verklaarde marihuana aan te kopen na afspraak via snapchat met M.a.R. (...) en werd bij zijn arrestatie in het bezit gevonden van 2 gram marihuana, verpakt in een zakje zoals deze die werden aangetroffen in betrokkenes woning. Na raadpleging van de gsm van betrokkene bleek hij zelf contact te hebben genomen met een derde persoon eveneens omwille van verkoop van weed. De arrestatie vond plaats op 19.08.2020. Wat het verdere onderzoek nog heeft opgeleverd blijkt heden, bij gebrek aan vonnis, niet uit het dossier. Feit is wel dat dit niet de enige keer was dat betrokkene in aanraking kwam met politie/justitie. In 2019 was er ook nog een PV wegens opzettelijke slagen en verwondingen. Alle feiten waarvan sprake hebben zich voorgedaan na de geboorte van de dochter van betrokkene. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit van verantwoordelijkheid getuigt tegenover het kind, wel integendeel Mijnheer had moeten weten dat het plegen van dergelijke feiten op termijn, een regulier gezinsleven in België met zijn dochter in de weg zou kunnen staan. Betrokkene maakte tijdens zijn verblijf in België bovendien gebruik van verschillende aliassen, volgens de informatie in het dossier gebruikte hij A.R.M. (...) geboren op 28.08.1993, A.M. (...) geboren op 28.08.1993, N.M. (...) geboren op 29.08.1993 en R.M. (...) 28.09.1993. Hij heeft daar achteraf over verklaard dat het verschil in de naam, te wijten was aan twee verschillende naamgevingen die in Irak gebruikelijk zijn, een vergissing met het patroniem.

Echter, nu blijkt dat hij eenvoudigweg al die tijd zijn paspoort op zak had. In het dossier steekt sinds de aanvraag tot gezinshereniging immers het paspoort met hetwelke hij Irak heeft verlaten in 2015. Daarop staat duidelijk zijn familienaam N. (...). Het achterhouden van dat paspoort (of toch minstens de kopie daarvan), het opgeven van de naam R. (...) of A.R. (...) is dus bewust gebeurd. Tenslotte heeft mijnheer ook nog tot 6 keer toe een asielverzoek ingediend. Het aanvankelijke asielverzoek werd geweigerd omwille van bedrieglijke verklaringen die mijnheer afgelegde. Bij de daaropvolgende aanvragen baseert mijnheer zich op diezelfde bedrieglijke motieven en op het hebben van een Belgisch kind. Op zich is dat uiteraard niet strafbaar om 6 keer asiel aan te vragen op basis van bedrieglijke motieven, echter het zegt wel veel over het persoonlijk gedrag van betrokkene. In combinatie met het hanteren van verschillende aliassen, het PV wegens slagen en verwondingen, de veroordeling wegens drugsfeiten, getuigt het allerm minst van onberispelijk gedrag van betrokkene. Of er van betrokkene nog een actueel gevaar uitgaat voor de Belgische samenleving, daar wensen wij ons niet over uit te spreken. Echter met betrekking tot de relatie met het Belgisch kind moet wel de vraag worden gesteld of betrokkene wel degelijk oprecht is in zijn interesse naar het kind toe. Mijnheer is de biologische vader van het kind, hij heeft vrij snel na de geboorte stappen ondernomen om het kind als het zijne te kunnen erkennen, dat is correct. Echter was de reden daartoe zijn oprechte interesse of was de reden daartoe het verblijfsrecht dat hij meende aan het bestaan van de kind te kunnen ontleen? Dat hij tot 5 keer toe, na die eerste aanvraag, het aanvankelijk ongebooren kind en nadien kind als reden voor asiel meende te moeten vermelden, is toch wel heel frappant. Het gedrag van betrokkene kan bezwaarlijk ook als wenselijk gedrag van een goede huisvader, die tot voorbeeld strekt voor het kind, worden beschouwd. In die zin weegt de occasionele tewerkstelling van betrokkene en zijn bijdrage in de vorm van alimentatie alsook de mogelijke emotionele afhankelijkheid van het kind tegenover de vader, onvoldoende op tegenover het gedrag dat betrokkene stelt.

Heel veel bewijsstukken die werden voorgelegd ter staving van de aanvraag dienen ter staving van het conflict tussen de moeder van het kind en betrokkene. Onafgezien van wat tussen het voormalige koppel gebeurd is en dat betrokkene dit als oorzaak ziet van, naar zijn smaak, te weinig contact met het kind, gaat het uiteindelijk over het belang van het kind. Dat het voor het kind belangrijk is dat het haar vader kan leren kennen zal niemand ontkennen. Daarom heeft de rechtbank er uiteraard ook toe besloten mijnheer zijn kind te laten erkennen en een uitgebreider bezoekrecht toe te staan. Echter nergens uit het administratief dossier blijkt dat de aanwezigheid van de vader ontontbeerlijk is om het welzijn van het kind te vrijwaren. Het kind is wel degelijk gedomicilieerd bij de moeder en goed omringd in het gezin van de moeder en pluspapa, alsook de andere kinderen in het gezin. Dat het kind betrokkene zal missen voor zover hij niet meer in België zou kunnen verblijven, valt te verwachten. Het is redelijk te stellen dat door regelmatig verschillende dagen bij

papa te kunnen verblijven zij goed gehecht is, ook aan papa. Net omwille van de reden dat de hechting zowel met mama en papa goed is, wordt het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het wordt gescheiden van mijnheer, niet ongunstig ingeschat. Voor zover het kind daarbij goed wordt geïnformeerd en wordt ondersteund, over waar papa zich bevindt en hoe dat komt en dat dit geen afbreuk doet aan zijn vaderschap en zijn liefde voor haar, kan een kind van 5 jaar dat wel al plaatsnemen. Toch voor zover mijnheer van zijn kant ook moeite doet om, desgevallend vanuit het buitenland, een rol te blijven spelen in haar leven, minstens tot op het moment dat hij (een deel) van het inreisverbod heeft gerespecteerd en/of desgevallend de opheffing of opschorting van het inreisverbod heeft bekomen. Uit de talrijke gesprekken/berichtjes blijkt dat mijnheer gewoon is van heel vaak contact te nemen met zijn kind via videochat, al van heel prille leeftijd. Niets weerhoudt hem er dus van dit ook te ondernemen vanuit het buitenland om zo gestalte te geven aan zijn vaderschap en mee te waken over het welbevinden van het kind. Wat betreft zijn financiële bijdrage, die is tot op heden eerder bescheiden geweest, dat kan natuurlijk ook vanuit het buitenland worden verder gezet. Dat mijnheer nog bij de familierechtbank een ander verzoek lopende heeft en eigenlijk co-ouderschap ambieert, doet daar geen afbreuk aan. De familierechtbank hoort rekening te houden met de verblijfssituatie waarin ouders verkeren. Ouders die illegaal zijn in België, hebben met meer of minder rechten met betrekking tot hun kinderen. Echter, indien één ouder in België verblijft en een andere ouder tengevolge het illegale verblijf in België uiteindelijk terecht komt in eigen land, kan daar uiteraard rekening mee gehouden worden bij het uitwerken van een verblijfsregeling. Ook de familierechtbank kan dus mee waken over het welzijn van het kind. Dat dit geen ideale situatie is, dat spreekt voor zich, maar dat was het al niet van voor de geboorte van het kind. Een kind draagt nu eenmaal de gevolgen van de keuzes die ouders maken. Nergens uit het dossier blijkt dat het kind, bij afwezigheid van de vader, niet in goede handen zou zijn. De moeder van het kind heeft een stabiele gezinssituatie met man en kinderen. Zij is een geboren en getogen Belgische waarvan mag verwacht worden dat zij voldoende netwerk heeft en voldoende ervaring om op een goede manier het welzijn van het kind na te streven en te bewaken, rekening houdend met de leeftijd van het kind, haar lichamelijke en emotionele ontwikkeling. De vele berichtjes van de moeder betreffende het kind, getuigen daar ook echt van. Nergens uit de berichtjes blijkt dat zij mijnheer, tenoverstaan van haar kind, systematisch in een slecht daglicht stelt en/of met waakt over het mentale en fysieke welzijn van hun gemeenschappelijke dochter, wel integendeel.

Gezien dit alles is het redelijk te stellen dat betrokkene aanwezigheid stikt genomen niet noodzakelijk is voor het welbevinden van het kind. Evenmin kan blijken dat betrokkene aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat het kind verder zou kunnen verblijven in België en/of om de ontwikkeling en het welzijn van het kind, rekening houdend met de leeftijd van het kind, te vrijwaren.

Met betrekking tot het aangehaalde gezinsleven met de nieuwe vriendin A.A. (...) dient vooreerst te worden opgemerkt dat een verhoopte wettelijke samenwoning tot op heden niet werd geregistreerd. Uit onderzoek door het parket (zie negatief advies dd. 26.10.2023) bleek dat mijnheer 'op relationeel vlak erg actief' is. Voorafgaandelijk aan de relatie met de moeder van het kind, was er een relatie met B.N. (...) met wie mijnheer 4/5 maanden samenwoonde, nadien was er de in Nederland woonachtige mevrouw A.M.,N. (...)met wie mijnheer zich verloofde in juni 2022. In augustus 2022 werd de relatie beëindigd. Sinds september 2022 was er dan mevrouw A. (...). Het parket merkt letterlijk het volgende op 'Mijn ambt kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat het bekomen van een verblijfsrecht in Europa het eigenlijke motief is in hoofde van de zich noemende heer N. (...) om thans met mevrouw A. (...) een wettelijke samenwoning af te sluiten en dit na talloze vruchteloze pogingen om dit doel te bereiken'. De uiteindelijke conclusie luidt dan ook dat volgens het parket de wil tot duurzame samenleving in hoofde van minstens één van de partners niet aanwezig is, waardoor de wettelijke samenwoning tot op heden niet werd geregistreerd. Onafgezien daarvan, gezien er immers wel degelijk sprake lijkt van minstens een feitelijke samenwoning, is het toch belangrijk om te bekijken of er ten aanzien van mevrouw een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegestaan. Uit wat te vinden is in het rijksregister en uit wat beschikbaar is in het dossier, blijkt de feitelijke samenwoning te dateren van 8 05 2023.

Mevrouw vestigde zich op het adres in Brugge, waar mijnheer zich sinds 4.04.2023 gevestigd heeft. Mevrouw is een jonge vrouw van bijna 25 jaar. Ze is geboren in het buitenland, kwam als kind van asielzoekers in België terecht in 2010. Haar vader is van Iraakse origine, haar moeder van Bulgaarse. Ze bekam het verblijfsrecht als EU-gezinsslid van haar moeder in 2014 en naturaliseerde in 2019 tot Belg. Tot vlak voor de samenwoning met betrokkene, leefde zij samen met haar moeder te Brugge. Nog overeenkomstig de informatie in het dossier heeft mevrouw een bachelor diploma en is ze werkzaam bij het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen bij de dienst 'Documenten'. Haar verklaring op eer van dd. 18.09.2023 getuigt van welbespraaktheid. Gezien haar financiële onafhankelijkheid, haar leeftijd en gezien ons niets ongunstig bekend is betreffende haar gezondheid, is het redelijk te stellen dat zij de nodige mentale en fysieke capaciteiten heeft om los van betrokkene haar leven in te richten en zelfstandig te leiden in België. Uiteraard zal het weigeren van het verblijf een impact hebben op betrokkene, echter van een buitengewone afhankelijkheid van mevrouw tegenover mijnheer kan niet gesproken worden. Invloed op het gezinsleven wordt in geval van een inreisverbod verder als gerechtvaardigd geacht. Voor zover mevrouw en mijnheer wel degelijk een feitelijke relatie hebben en deze wensen te behouden, zullen zij deze relatie zo moeten inrichten dat het haalbaar is voor hen beiden.

Niets sluit uit dat betrokkene op een latere datum, eens hij zijn inreisverbod heeft opgevolgd of gedeeltelijk heeft opgevolgd en een opheffing van de resterende duur heeft bekomen, alsook met meer in aanraking geweest is met politie en justitie, op een latere datum alsnog zijn kind en/of vriendin kan komen vervoegen. Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, het kind alsook de huidige vriendin ertoe zouden dwingen betrokkene te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Deze vaststelling en het feit dat het betekende inreisverbod nog steeds geldig is, rechtvaardigt deze weigeringbeslissing.

Gezien artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 met van toepassing is door het bestaan van het inreisverbod, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 evenmin van toepassing.

Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art 42. §1 eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat er van uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden van toepassing zijn, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de artikelen 3, 7 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij licht haar enig middel onder meer toe als volgt:

"Samenvatting van het middel:

"In casu zijn de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vervuld. Bovendien bestaat een afhankelijkheidsverhouding tussen de verzoekende partij en zijn minderjarig kind waardoor aan de verzoekende partij een verblijfsrecht moet worden toegekend. Het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod van 30 december 2020 kan in die zin géén belemmering vormen. De beslissing tot weigering van verblijf ten aanzien van de verzoekende partij houdt disproportionele gevolgen in wat betreft het familieleven onder artikel 8 E.V.R.M. Evenmin is de bestreden beslissing in het belang van het kind. Door bovengaande wetsartikelen te miskennen is er in casu op dezelfde wijze sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, met de daarbij een schending van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur."

Eerste onderdeel van het middel - het inreisverbod brengt nog geen rechtsgevolgen teweeg:

(...)

Tweede onderdeel van het middel - afhankelijkheidsverhouding / toekenning afgeleid verblijfsrecht:

a) algemeen

Indien Uw Raad alsnog zou oordelen dat het inreisverbod rechtsgevolgen teweegbrengt (én dus hiermee in casu de rechtspraak van het Hof van Justitie miskent), dient te worden opgemerkt dat het inreisverbod géén afdoende reden is om de aanvraag gezinshereniging te weigeren. Immers, overeenkomstig de rechtspraak

van het Hof van Justitie moet onderzocht worden of er tussen de verzoekende partij én diens minderjarig kind een afhankelijkheidsverhouding bestaat zodat een afgeleid verblijfsrecht kan worden toegekend:

“Hieruit volgt dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontnomen.”

In bovenvermeld arrest gaf het Hof van Justitie ook concrete richtsnoeren mee om de afhankelijkheidsverhouding tussen derdelander - ouder en zijn minderjarig kind te beoordelen:

"72. De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een unieburger is, echt in staat - en bereid - is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een gegeven dat relevant is, maar op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die een derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle omstandigheden van het geval in beschouwing worden betrokken, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie heeft zowel met de ouder die Unieburger is als met de ouder die een derdelander is, alsmede het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder werd gescheiden (arrest van 10 mei 2017, Chavez - Vilchez e.a., C-133/15, EU:0:2017:354, punt 71)."

(verzoekende partij zet vet).

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in verschillende arresten dat, om een zorgvuldig onderzoek te voeren, alle criteria aangehaald in het bovengenoemde arrest in het kader van deze afhankelijkheidstoets door Dienst Vreemdelingenzaken moeten worden onderzocht. Deze richtsnoeren worden samen getoetst, doch er moet geenszins aan alle elementen voldaan worden.

In het licht van hetgeen hierboven werd aangehaald, maar ook als antwoord op de zogenaamde 'zorgvuldige én redelijke argumentatie van de verwerende partij', wil verzoekende partij dan ook, in kader van huidige beroepsprocedure, een aantal belangrijke zaken benadrukken zodat duidelijk blijkt dat aan de verzoekende partij, gelet op de afhankelijkheidsrelatie tussen hem én z'n dochter, een afgeleid verblijfsrecht dient te worden toegekend. Tussen de verzoekende partij én N. (...) bestaat nl. een zodanige afhankelijkheidsverhouding waardoor N. (...), bij het niet toekennen van een afgeleid verblijfsrecht, er toe gedwongen wordt het grondgebied van de Unie te verlaten.

b) procedure rechtbank eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie familierechtbank (procedure gekend onder A.R. 19/847/A) - vonnis rechtbank eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie familierechtbank van 25 juni 2021.

De afstammingsband tussen verzoekende partij en N. (...) werd vastgesteld door het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie familierechtbank van 25 juni 2021 (stuk 2). Aan dit vonnis ging, mede gelet op de houding van mevrouw S.A. (...), moeder van N. (...), een ware procedureslag aan vooraf.

Nog ten tijde van de zwangerschap had de biologische moeder van N. (...), samen met haar echtgenoot, beslist om niemand te zeggen dat N. (...) een kind is van een andere man. Dit vermoedelijk om hun 'imago' te bewaren, maar hetgeen wél tot gevolg had dat de verzoekende partij jaren heeft moeten vechten om toch maar erkend te kunnen worden als papa.

Onmiddellijk na de geboorte van N. (...) startte verzoekende partij een juridische procedure op. N. (...) is geboren op 20 december 2018, reeds op 12 maart 2019 werd de inleidende dagvaarding betekend, nadat op 28 december 2018 de kosteloze juridische tweedelijnsbijstand en op 22 januari 2019 de kosteloze rechtspleging werd verkregen.

De verzoekende partij wilde dus, lang vóór dat het inreisverbod aan hem betekend werd, ten aanzien van N. (...) een oprechte vaderrol opnemen. Evenwel werd de verzoekende partij gedurende een lange tijd door mevrouw A. (...) uit het leven van N. (...) gebannen:

"Echter, gelet op de toepassing van de vaderschapsregel overeenkomstig artikel 315 oud BW, werd de vaderrol juridisch aan E.C. (...) toebedeeld. Daarnaast, gelet op de verzoening tussen S.A. (...) en E.C. (...), werd ook de feitelijke vaderrol over N. (...) aan E.C. (...) toebedeeld, waarbij M.N. (...) als biologische vader van het kind uit het leven van N. (...) werd gebannen. (...) E.C. (...) werd bij wet als juridische vader aangeduid en de gezinssituatie van E.C. (...) en S.A. (...) leende zich er toe dat hij zich ook feitelijk als vader van N. (...) kon proclameren, goed wetende dat hij de biologische vader van N. (...) niet is én dat er een strijdende biologische vader is die onafgebroken ijverde voor het contact met dochter N. (...)." (stuk 2, verzoekende partij zet vet).

Dat deze procedure bijgevolg lang heeft aangesleept én dat in de periode tot januari 2021 er tussen de verzoekende partij én z'n dochter slechts sporadisch contact is geweest, kan de verzoekende partij niet verweten worden. De vertraging in procedure had de verzoekende partij nl. niet zélf in handen, maar werd bewerkstelligd door de andere partijen in de procedure. De verzoekende partij wou al vanaf dag één voor N. (...) zorgen én samen met mevrouw A. (...) een verblijfsregeling omtrent N. (...) uitwerken, maar hiertoe kreeg verzoekende partij duidelijk de kans niet.

c) houding mevrouw S.A. (...) aangaande verblijfsregeling van N. (...) bij de verzoekende partij.

Niettegenstaande de vele goede intenties van de verzoekende partij om als vader z'n verantwoordelijkheid op te nemen kreeg / krijgt hij, door de moeder van N. (...), hiertoe de kans niet. Er was zélf een nieuwe juridische procedure noodzakelijk om eindelijk eens een stabiele verblijfsregeling van N. (...) bij de verzoekende partij te kunnen bekomen (zie ook hierna).

Gezien mevrouw A. (...) absoluut de touwtjes in handen wil hebben, bleef de verzoekende partij een lange tijd afhankelijk van haar willekeur. Zo mocht verzoekende partij N. (...) van eind december '21 tot mei '22 niet zien. Blijkbaar was mevrouw A. (...) bij de verzoekende partij langs geweest om de verjaardag van N. (...) te vieren en ontstond er die dag ruzie, waardoor de moeder van N. (...) zomaar besliste een einde te stellen aan de tussen partijen afgesproken verblijfsregeling. Toen verzoekende partij aan mevrouw A. (...) voorstelde om N. (...) te zien met haar echtgenoot, kon ook dit niet voor haar.

In december 2022 werd er dan eindelijk iets tussen de verzoekende partij en mevrouw A. (...) op papier gezet. Er werd een weekend - regeling overeengekomen, doch in praktijk bleef deze regeling afhankelijk van de wensen van mevrouw A. (...). Door een aantal afspraken te wijzigen / bezoekmomenten te annuleren, kreeg verzoekende partij N. (...), buiten zijn wil, een lange tijd, slechts beperkt te zien.

Zélf lopende de procedure bij de familierechtbank aangaande de verblijfsregeling van N. (...) slaagde mevrouw A. (...) er in de afgesproken bezoeken niet te laten doorgaan. Zo werd er voor N. (...) bij de verzoekende partij een weekendbezoek gepland in het weekend 17/06/2023 - 18/06/2023, doch omdat verzoekende partij een juridische procedure had opgestart kon het weekend opeens niet méér doorgaan, tenzij er afstand werd gedaan van een procedure / vonnis (stuk 6). Maar ook na tussenkomst van het vonnis van de familierechtbank van 21 juni 2023 waren er problemen. Er werd immers in het vonnis géén specifiek startmoment voor de oplegde verblijfsregeling voorzien. De verzoekende partij wou dan ook dat regeling onmiddellijk het weekend erop startte, doch voor mevrouw A. (...) was dit géén optie. De regeling kon immers maar starten op 7 juli 2023. Hoewel de verzoekende partij hier absoluut niet mee akkoord was, is de verzoekende partij dan maar, voor de 'goede vrede', akkoord gegaan met het voorstel van z'n ex - partner (stuk 7).

In het kader van huidig procedure werden, teneinde de houding van mevrouw A. (...) de afgelopen jaren te illustreren, héél wat screenshots inzake gesprekken tussen de verzoekende partij én mevrouw A. (...) aan het administratieve dossier van de verwerende partij toegevoegd. Uit deze gesprekken valt af te leiden dat de vragen van de verzoekende partij om N. (...) te bellen / te bezoeken / te zien etc... worden afgewezen. Ook werden er e - mailberichten van de verzoekende partij gevoegd (mevrouw A. (...) had de verzoekende partij geblokkeerd op alle andere communicatiekanalen) waarbij de verzoekende partij smeekt om zijn dochter te mogen zien / bellen. Uit de door de verzoekende partij toegevoegde stukken blijkt dat mevrouw A. (...) verzoekende partij te pas en te onpas blokkeert en hem van bellen / bezoeken verbiedt. Mede gelet op het feit dat mevrouw A. (...) van het begin de verzoekende partij niet officieel als vader wou erkennen én ze twee jaar lang hemel en aarde heeft verzet waardoor de verzoekende partij géén rechten had, is de verzoekende partij, vanzelfsprekend, angstig dat mevrouw A. (...), door de beslissing van de verwerende partij (m.n. terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de opheffing / intrekking van het inreisverbod te vragen), opnieuw N. (...) zal afnemen. Eens mevrouw A. (...) weet dat verzoekende partij buiten België verblijft, kan zij opnieuw de nodige procedures opstarten om het ouderlijk gezag en recht op bezoek af te nemen. Gezien het verleden en de huidige procedure betreffende N. (...) kan aangenomen worden dat het verleden zich zal herhalen én dat mevrouw A. (...) misbruik zal maken van de verzoekende partij zijn (tijdelijke) verblijf buiten België. Er van uit gaan dat mevrouw A. (...) verzoekende partij, ten overstaan van haar kind, niet systematisch in een slecht

daglicht zal stellen, is een bewering die regelrecht ingaat tegen allé stukken die verzoekende partij in het kader van huidige procedure heeft voorgelegd. Of heeft de verwerende partij een 'glazen bol' én kan zij, rekening houdende met het verleden tussen de verzoekende partij én mevrouw A. (...), verzoekende partij 100 % garanties bieden, quod non?

Bovendien, én ergens logisch, zal de familierechtbank het verzoek van de moeder van N. (...), in geval van afwezigheid van de verzoekende partij, volgen gezien verzoekende partij, volgens de familierechtbank z'n dochter in de steek laat (cfr. vertrek naar Irak). Dergelijke werkwijze valt immers niet aan een familierechter uit te leggen gezien dit een manifeste inbreuk vormt op het belang van het kind (zie ook hierna). Hoe kan men alles op alles zetten om contact met een kind te krijgen, vervolgens naar Irak vertrekken (wie weet voor hoe lang?) én daarna zomaar terug te keren naar België én verblijfsrecht op te eisen? Verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing duidelijk niet stil gestaan bij de gevolgen van dit alles...

d) lopende procedure bij de rechtbank van eerste aanleg West - Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie familierechtbank (procedure gekend onder het rolnummer A.R. 23/1526/A) / affectieve en financiële banden van de verzoekende partij met z'n dochter N. (...).

Aangezien mevrouw A. (...) er blijvend alles aan deed om zoveel mogelijk contact te verhinderen, terwijl de verzoekende partij absoluut én te alien tijde zijn verantwoordelijkheid als vader wil opnemen, besliste verzoekende partij een raadsman te consulteren én een procedure bij de familierechtbank te Brugge op te starten aangaande de omgangsregeling van N. (...) bij beide ouders.

Zodoende werd op 9 mei 2023 een verzoekschrift bij de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie familierechtbank neergelegd (stuk 3).

Na de inleidende zitting van 7 juni 2023, waarvan aan huidige motivatie een kopie van PV van zittingsblad wordt gevoegd (stuk 8), besliste de familierechter in z'n vonnis van 21 juni 2023 als volgt:

"Verklaart de vordering van eisende partij ontvankelijk.

Bepaalt dat beide ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag over N. A. N. (...) verder zullen uitoefenen.

Bepaalt dat het kind op de woonplaats van moeder blijft ingeschreven, en daar hoofdverblijf zal hebben.

Bepaalt voorlopig secundair verblijf van het kind bij vader als volgt:
om de veertien dagen van vrijdagmorgen (9.00 uur) tot zondagavond (18.00 uur).

Bepaalt dat partijen hier onderling kunnen van afwijken in gezamenlijk akkoord.

Veroordeelt verzoekende partij om in handen van verwerende partij te betalen, met ingang van 1 mei 2023 en in de toekomst op voorhand tegen de vijfde van iedere maand, onder aftrek van hetgeen sindsdien vrijwillig werd betaald, een maandelijks VOORLOPIG bedrag van 100,00 euro, als bijdrage in de onderhoudskosten van het kind.

(...)

Elke partij betaalt met ingang van 1 mei 2023 de helft van de buitengewone kosten. De buitengewone kosten zijn enkel de volgende kosten:

(...)

Zegt dat het groepspakket (de gezinsbijslagen) verder rechtstreeks toekomt aan verwerende partij (moeder).

Zet de zaak in voortzetting op de zitting van woensdag 4 oktober 2023 om 10.00 uur." (stuk 9)

Op de zitting van 4 oktober 2023 werd de zaak door de familierechter geëvalueerd.

Verzoekende partij bereikte met mevrouw A. (...) een voorlopig akkoord met betrekking tot de uitbreiding van de verblijfsregeling, waardoor N. (...), sinds 12 oktober 2023, bij client verblijft, om de 14 dagen, van donderdag na school (of indien geen school om 9.00 uur) tot zondagavond 18.00 uur (stuk 10). De zitting zou opnieuw worden geëvalueerd op de zitting van 17 januari 2024.

Zoals uit het feitenrelaas blijkt werd de zitting van 17 januari 2024, omwille van ziekte van mevrouw A. (...), uitgesteld naar de zitting van 31 januari 2024 (stuk 4). Op deze zitting bleek dat N. (...) de afgelopen période héél erg is gegroeid. Zij is zowel bij de verzoekende partij, als bij mevrouw A. (...), een uiterst gelukkig kind.

Uit de foto - verslaggeving die verzoekende partij betreffende het verblijf van N. (...) tijdens de afgelopen période, nl. van 12 oktober 2023 tot en met 21 januari 2024, aan huidige procedure toevoegt, kan afgeleid worden dat N. (...) héél blij is om bij de verzoekende partij én zijn partner, mevrouw A. (...) te verblijven (stuk 11). Elk weekend staat een activiteit gepland of een uitstap (vb. Sinterklaas gaan zien, uitstap naar een pretpark, enz...). Dat de verwerende partij er dan ook zomaar van uitgaat dat de verzoekende partij én N. (...) géén gemeenschappelijke taal hebben, is andermaal door de verwerende partij een tevergeefse poging om de band die verzoekende partij én z'n dochter hebben opgebouwd, onderuit te halen. Al op de eerste zitting werd bevestigd dat N. (...) Nederlands én Frans spreekt. Gezien de verwerende partij van mening is dat de verzoekende partij Frans spreekt, is het geheel tegenstrijdig om te zeggen dat verzoekende partij én N. (...) géén gemeenschappelijke taal hebben. Evenwel klopt het dat verzoekende partij géén Frans met z'n dochter spreekt, maar wél Nederlands. Door z'n lange verblijf spreekt verzoekende partij immers goed Nederlands, waardoor de verzoekende partij, vanzelfsprekend, met z'n dochter kan communiceren. De verzoekende partij is trouwens in het bezit van vele video's waarop de verzoekende partij met z'n dochter Nederlands aan het spreken is. Voor zoveel als nodig voegt de verzoekende partij overigens nog toe dat hij zijn rijbewijs in het Nederlands heeft gehaald, hetgeen duidelijk aantoont dat verzoekende partij voldoende Nederlands spreekt. De verwerende partij kan niets anders voorhouden.

Alleszins, N. (...) laat ondertussen haar slaapknuffel bij de verzoekende partij achter. N. (...) zegt zélf al een lange tijd dat ze twee huizen heeft, ééntje bij mama maar ook ééntje bij papa.

De zaak wordt op 15 mei 2024 om 10.00 uur opnieuw geëvalueerd (stuk 5).

e) 'omstandigheden eigen aan het geval' - eigenlijke reden van het inreisverbod - verzoekende partij is géén gevaar voor de openbare orde.

Volgens de verwerende partij dient, bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding tussen de verzoekende partij én zijn kind, ook rekening gehouden worden met de reden waarom een inreisverbod werd opgelegd, quod non.

Alleszins, bij nazicht van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij de reden waarom een inreisverbod werd opgelegd véél belangrijker vindt dan het belang van N. (...) (zie ook hierna). Zo wordt er maar liefst één volle pagina gewijd aan de verwijten die de verwerende partij ten aanzien van de verzoekende partij maakt (cfr. zijn veroordeling, het gebruik van aliassen, het indienen van verschillende verzoeken internationale bescherming, etc...) terwijl er maar een 3 - tal alinea's in de bestreden beslissing echt relevant zijn (cfr. relatie van de verzoekende partij met z'n dochter). Daarbij wil de verzoekende partij nog toevoegen dat hij, in zijn voorgaande verzoeken tot het bekomen van internationale bescherming in België NOOIT N. (...) heeft opgegeven als een asielmotief. Wat wél is, is dat de verzoekende partij, bij de vraag omtrent de wijzigingen in de familiale situatie vermeldt heeft dat hij vader is van een Belgische dochter, maar meer niet. Ook de passage aangaande het doelbewust misleiden inzake z'n identiteitsgegevens én het gebruik van verschillende aliassen, is wraakroepend. Bij aankomst in België werd de naam van de verzoekende partij immers in eerste instantie genoteerd zonder dat er identiteitsdocumenten werden voorgelegd. Vervolgens werd de schrijfwijze van de naam van de verzoekende partij aangepast nadat hij zijn Iraakse identiteitskaart en zijn Iraaks nationaliteitsbewijs had voorgelegd. Tenslotte werd de naam verbeterd aan de hand van zijn Iraaks paspoort. De verzoekende partij heeft open kaart gespeeld wat betreft zijn identiteitsgegevens, waarbij ook de familierechter in 2021 oordeelde dat er géén reden was om te twijfelen aan de identiteit van de verzoekende partij (stuk 2). Verzoekende partij ziet dan ook niet in waarom dit iets zou zeggen over zijn persoonlijk gedrag en / of zijn band met N. (...)?

Hoe dan ook wil de verzoekende partij het één en het ander kaderen. De feiten waartoe verzoekende partij werd veroordeeld gebeurden toen verzoekende partij zich in een moeilijke fase van z'n leven bevond. Hij moest in de illegaliteit leven én had een slaapplek aangeboden gekregen door de persoon die uiteindelijk ook met de verzoekende partij samen veroordeeld werd. Door een samenloop van deze omstandigheden, maar vooral door het feit dat het verzoekende partij werd verboden z'n dochter te erkennen / te zien, waarbij mevrouw A. (...) het ook nog eens noodzakelijk vond om iedereen te vertellen dat verzoekende partij de vader niet was, heeft de verzoekende partij inderdaad een éénmalige misstap begaan (waar de verzoekende partij tot op vandaag onnoemelijk véél spijt van heeft), maar dit wil evenwel niet zeggen dat z'n leven blijvend gehypothekeerd moet worden. De bestreden beslissing meldt nog een PV in 2019, doch dit is een PV die zonder gevolg werd geklasseerd én betrof een éézijdige verklaring van mevrouw A. (...). De verzoekende partij verwijst hiertoe naar het vonnis van de familierechtbank te Brugge wat betreft de vaststelling van het vaderschap over N. (...) én merkt op dat de rechter al in 2021 de bedoelingen van mevrouw A. (...) kon doorzien:

"... waar E.C. (...) en S.A. (...) argumenteren dat M.N. (...) bepaald stukken op bedrieglijke wijze heeft verkregen, overtuigen zij de rechtbank niet; evenmin overtuigen zij dat M.N. (...) het gezin lastig valt; de

rechtbank stelt vast dat E.C. (...) en S.A. (...) hun beweringen dienaangaande niet objectief staven; de klacht die S.A. (...) op 18.02.2019 heeft neergelegd, is een eenzijdige verklaring van S.A. (...) (stuk 4 van E.C. (...) en S.A. (...)); een andere klacht van S.A. (...) werd zonder gevolg gerangschikt wegens onvoldoende bewijzen (hun stukken 4 en 6); ook de verklaring van S.A. (...) van 16.07.2019 is slechts een eenzijdige verklaring (hun stuk 7); het openbaar ministerie heeft niet aangegeven dat gevolg werd verleend aan voormelde klachten van 18.02.2019 en 16.07.2019; de vaststelling dat S.A. (...)M.N. (...) blijft helpen / administratief ondersteunen doet bovendien naar het oordeel van de rechtbank afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de feiten waarvoor klacht werd ingediend. (...)."

(stuk 2)

Had de verwerende partij alle stukken die door de verzoekende partij werden aangereikt, grondig bestudeerd, dan had de verwerende partij kunnen zien dat de PV waarvan sprake in de bestreden beslissing, samen met nog een aantal andere PV's die mevrouw A. (...) toen heeft laten opmaken, eenzijdige én ongeloofwaardige verkeringen zijn die bijgevolg elke relevantie in het kader van huidig dossier missen.

Toen de verzoekende partij de gevangenis kon verlaten werd het inreisverbod betekend, dit zonder de aanwezigheid van een tolk. De verzoekende partij wist dus absoluut niet wat een inreisverbod inhield. Had hij dit wél geweten dan had verzoekende partij de nodige juridische procedures kunnen opstarten.

Anno 2024 is de situatie van de verzoekende partij volledig gewijzigd. Het mist bijgevolg elke relevantie om telkens terug te grijpen naar het verleden, waarbij de verzoekende partij er aan toe voegt absoluut géén gevaar te vormen voor de openbare orde. De justitie - assistent, die de verzoekende partij begeleid bij het opvolgen van z'n voorwaarden liet inmiddels weten dat de probatiewettelijke goedkeuring tot opschorting van de actieve begeleiding heeft gegeven. Dit wil zeggen dat de verzoekende partij zijn voorwaarden blijven gelden tot 19 november 2024 maar de verzoekende partij niet langer op afspraak dient te komen bij z'n justitie - assistent (stuk 12). Met andere woorden, ook de probatiewettelijke is ervan overtuigd dat de verzoekende partij géén gevaar is voor de openbare orde én géén nieuwe feiten meer zal plegen. Mocht hier toch nog aan getwijfeld worden, dan nodigt verzoekende partij Uw Raad uit om overeenkomstig artikel 17 van de Wet betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie van 29 juni 1964, alle processtukken (met inbegrip van de verslagen van de justitie - assistent) betreffende de misdrijven die aanleiding hebben gegeven tot de opschorting of het uitstel, op te vragen.

f) concluderend

Concluderend, én rekening houdende met allé door de verzoekende partij aangehaalde documenten / toegevoegde stukken, wordt het bewijs van het hebben van affectieve én financiële banden met N. (...), overduidelijk aangetoond.

Inmiddels is de band tussen de verzoekende partij én z'n dochter voldoende standvastig om te kunnen spreken van een effectief gezinsleven, zodat, hierop voortgaande, er eveneens sprake is van een buitengewone afhankelijkheidsrelatie tussen vader én dochter. Dat N. (...) op heden nog altijd enkele dagen méér in het gezin van de moeder verblijft dan bij het gezin van verzoekende partij, doet aan bovengaande géén afbreuk. Dankzij de evolutie van de afgelopen maanden is mevrouw A. (...) én de pluspapa al lang niet méér de voornaamste zorgdrager van N. (...). Samen met z'n partner, mevrouw A. (...), speelt verzoekende partij nl. een héél belangrijke rol in het leven van N. (...), zodat haar psychosociale ontwikkeling, door een (tijdelijke) scheiding met haar vader, in het gedrang komt. N. (...) kan zich bovendien moeilijk aanpassen, waardoor structuur in alle opzichten voor N. (...) noodzakelijk is. Een wijziging is een verblijfsregeling, zoals die op heden is opgebouwd, zal dan ook een uitermate emotionele impact op het kind hebben. De verwerende partij had bijgevolg aan de verzoekende partij een afgeleid verblijfsrecht moeten toekennen.

Derde onderdeel van het middel - belang van het kind.

Eveneens vormt het belang van het kind een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging onder artikel 8 van het E.V.R.M. én het toekennen van een verblijfsrecht aan de verzoekende partij. Evenwel is het belang van het kind, volgens de bestreden beslissing van verweerster, van ondergeschikt belang.

Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden aandacht moeten besteden aan de elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen rekening houdende met het belang van de betrokken kinderen.

De verplichting om het belang van het kind in aanmerking te nemen, verankerd in artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, is een fundamenteel recht dat in artikel 22bis van de Grondwet is ingeschreven. Verder stelt ook artikel 7 van datzelfde verdrag dat het in het belang van ieder kind is beide ouders te kennen. Kinderen mogen bovendien, overeenkomstig artikel 9, niet van hun ouders gescheiden worden.

In die zin verwijst de cliënt naar analogie naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin de Raad eveneens van oordeel was dat het belang van het kind doorslaggevend was.

Het toekennen van een verblijfsstatuut aan de cliënt en het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 8 E.V.R.M. dient dan ook te gebeuren, in aanmerking nemend de belangen van het kind. Het belang van het kind is immers superieur.

Het hoger belang van het kind is geen theoretisch concept: het houdt in dat de verwerende partij concreet en effectief de situatie van het kind onderzoekt en een beslissing neemt die zo goed mogelijk tegemoetkomt aan zijn hoger belang, quod non.

In die zin herhaalt verzoekende partij nogmaals dat hij, samen met mevrouw A. (...), de primaire zorgfiguur voor N. (...), is. N. (...) kent de verzoekende partij sinds haar 2 jaar als haar vader, ook al zag ze hem toen niet regelmatig. Intussen komt N. (...) al ruim één jaar regelmatig een aantal dagen bij de verzoekende partij verblijven waardoor ze een routine heeft ontwikkelt die niet kan niet kan doorbroken worden. N. (...) is immers nog maar een bijzonder klein kindje van 5 jaar oud, die haar eigen specifieke kenmerken heeft. Zelfs de moeder van N. (...) heeft voor de familierechtbank meerdere malen verklaard dat N. (...) héél bijzondere karakteristieken heeft, waardoor ze soms slechts reageert op plotse veranderingen (cfr. standpunt van mevrouw A. (...) gedurende de lopende procedure voor de familierechtbank te Brugge). Gelet op het feit dat zij een prikkelgevoelig meisje is, kan zij niet (of toch zéér moeilijk) om met snelle veranderingen zonder dat zij getraumatiseerd wordt. Zo heeft het voor N. (...) vb. één jaar geduurd om te wennen aan haar school én het dagelijks naar school gaan (zonder de school moet bellen om haar op te halen). Bijgevolg is duidelijk dat N. (...) zich lang moet aanpassen aan de situatie én is het voor haar niet haalbaar dat verzoekende partij (ook al zou dit maar tijdelijk zijn) een lange tijd in het buitenland verblijft.

Door haar prikkelgevoeligheid én haar specifieke kenmerken zal N. (...) aldus emotioneel niet kunnen verder gaan zonder de verzoekende partij.

Net omdat N. (...) zich zo moeilijk kan aanpassen werkt ook de familierechtbank op het tempo van N. (...) (cfr. de verschillende tussentijdse evaluaties).

Dat N. (...) een lange periode niet bij verzoekende partij kan verblijven zal dan ook een enorme impact op het welbevinden van z'n dochter hebben en daar kan verzoekende partij niet mee akkoord gaan. De prioriteit van verzoekende partij is z'n dochter en zij blijft voor hem op de eerste plaats staan. Het is in die zin dan ook onbegrijpelijk dat de verwerende partij het risico dat voor het evenwicht voor het kind zou ontstaan indien het wordt gescheiden van de verzoekende partij niet ongunstig inschat. Het gaat over een kind van 5 jaar. Denkt de verwerende partij nu werkelijk dat een kind, waarbij er al jaren gebouwd wordt aan een standvastige relatie tussen haar en haar vader, zal begrijpen dat de verzoekende partij het land moet verlaten? Verwerende partij wordt alvast met aandrang gevraagd redelijk te blijven.

Gelet op de jonge leeftijd van N. (...) bestaat er nl. een groot risico voor het evenwicht van het kind indien verzoekende partij van z'n dochter zou worden gescheiden. Ook Uw Raad wees al op het gevaar van een scheiding tussen een ouder van zijn kind:

"Het EHRM stelde reeds dat « dans les affaires touchant la vie familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irrémédiables sur les relations entre l'enfant et le parent qui ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent (Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-I ; voir aussi, mutatis mutandis, Maire c. Portugal, no 48206/99, § 74, CEDH 2003-VI, Pini et autres c. Roumanie, précité). » (zie EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, Moretti en Benedetti/Italië, punt 70). Hieruit blijkt dat het EHRM wijst op het feit dat het scheiden van een jong kind van zijn ouder onherstelbare gevolgen kan hebben voor de band tussen het kind en de ouder die niet met hem leeft. Ook het Hof van Justitie stelt aangaande het recht op contact met beide ouders: "Artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- of gezinsleven erkent, moet echter worden gelezen in samenhang met de verplichting van artikel 24, lid 2, van het Handvest om rekening te houden met de belangen van het kind, en met inachtneming van de in artikel 24, lid 3, van het Handvest tot uitdrukking gebrachte noodzaak dat een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders onderhoudt (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03,

EU:C:2006:429, punt 58)" (HvJ 13 maart 2019, E. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C-635/17, punt 55)."

(RvV 22 juli 2021, nr. 258.555, p. 16; RvV 19 mei 2021, nr. 254.722, p. 23)

Het gegeven dat verzoekende partij gewoon is contact te nemen met zijn kind via video - chat doet aan bovengaande géén afbreuk. Zo erkende Uw Raad dat verwerende partij artikel 8 E.V.R.M. schendt, én géén rekening houdt met het belang van het kind, wanneer zij oordeelt dat er contact kan worden gehouden via moderne communicatiemiddelen. Dit arrest kan naar analogie worden toegepast:

"... Verder stelt hij dat verzoeker tijdens zijn afwezigheid contact kan houden via diverse moderne communicatiemiddelen. Ook al kan in bepaalde gevallen deze stereotiepe afweging volstaan, en volgt de Raad dat artikel van het EVRM geen vrijgeleide is om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, moet de belangenafweging alle door de gemachtigde gekende relevante feiten en omstandigheden in de afweging betrekken. Dit kan in casu niet aangenomen worden. Zoals verzoeker voorhoudt, kan de Raad niet volgen dat een gezinsleven kan onderhouden worden via diverse moderne communicatiekanalen met kinderen van respectievelijk 6, 4,5 en 3 jaar. Waar dit tijdelijk wel kan aanvaard worden tussen partners, volgt de Raad verzoeker dat een dergelijke situatie niet strookt met wat men kan verstaan onder een gezinsleven met zijn minderjarige kinderen. Een schending van artikel 8 EVRM wordt in de aangegeven mate aangenomen."

(RvV 7 oktober 2021, nr. 261.780)

Ook oordeelde Uw Raad dat contact houden via moderne communicatiemiddelen praktisch niet haalbaar is:

"Waar de gemachtigde nog erkent dat het in het belang is van de kleine jongen dat hij de kans krijgt contact met de moeder te hebben, doch oordeelt dat dit ook vanop afstand zou kunnen door gebruik te maken van sociale media en/of occasionele bezoeken van het kind aan verzoekster of omgekeerd en dus het gezinsleven tussen verzoekster en D. tot een "occasioneel" bezoekrecht reduceert waarbij ze "de EU [kan] binnen [...] reizen, toch voor zover er geen bezwaren zijn van openbare orde of nationale veiligheid en zij over voldoende financiële middelen beschikt om haar logement te betalen", waarbij nog wordt aangestipt dat zij niet visumplichtig is en dus vrijelijk over en weer kan reizen vanuit Servië, moet de Raad wederom vaststellen dat de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze met alle relevante feiten van de zaak rekening houdt en in strijd met de rechtspraak van het arrest Jeunesse van het EHRM (punt 109), waarnaar verzoekster verwijst, geen rekening houdt met de praktische haalbaarheid van zijn motieven. Zoals verzoekster terecht aanstipt, wordt hierbij voorbijgegaan aan de zeer jonge leeftijd van het kind D. op het ogenblik van de bestreden beslissing, zijnde drie jaar."

(RvV 19 mei 2021, nr. 254.722, p. 21.)

De bewering van de verwerende partij dat N. (...) éénmaal de gevolgen moet dragen van de keuzes door haar ouders gemaakt, is een standpunt dat onmiskenbaar ingaat tegen het belang van het kind. Daarbij dient overigens nog te worden opgemerkt dat de verzoekende partij altijd de juiste keuzes heeft gemaakt als het over z'n dochter gaat, hetgeen hij ook, middels de opstart van de eerste rechtszaak, heeft bewezen.

Rekening houdende met hetgeen hierboven werd uiteengezet is de verzoekende partij van oordeel dat de bestreden beslissing een manifeste inbreuk vormt op het belang van het kind.

Vierde onderdeel van het middel - toepassing van artikel 8 E.V.R.M.

(...)."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. Uit het arrest K.A. van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 2 mei 2018 (GK), nr. C-82/16, K.A.) blijkt dat een inreisverbod geen afdoende reden is om een aanvraag tot gezinshereniging te weigeren, gelet op artikel 20 van het VWEU, dat de verwerende partij verplicht is te onderzoeken of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger – die de nationaliteit van een lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend – en de betrokken derdelander dat de weigering om aan de derdelander een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, alvorens tot een niet-inaanmerkingname over te gaan.

In het arrest K.A., waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, worden een aantal richtsnoeren gegeven voor het voeren van het afhankelijkheidsonderzoek wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is (*ibid.*, pt. 70-76). Uitgangspunt is dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen. Er moet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is. Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2 van het Handvest erkende hogere belang van het kind. De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

3.4. Ter volledigheid merkt de Raad vooreerst op dat de bestreden beslissing de volgende vermeldingen bevat in het verband met de openbare orde:

“Wat betreft de omstandigheden van het geval, is het hier ook wel belangrijk om aan te stippen wat de eigenlijke reden was voor het inreisverbod van betrokkene. Dat is enerzijds genomen omdat mijnheer ettelijke asielverzoeken heeft gedaan die ongegrond bleken, maar nooit enig bevel heeft opgevolgd. Echter, de directe aanleiding voor het inreisverbod was een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, meerbepaald bezit en verkoop. Het vonnis is heden nog niet beschikbaar in het administratief dossier, echter uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat de betrokkenheid van mijnheer bij de feiten niet min is. Bij een huiszoeking werd 133 gram marihuana gevonden, een precisieweegschaaltje en 80 plastic zakjes met een marihuana-plant op afgebeeld. Een koper verklaarde marihuana aan te kopen na afspraak via snapchat met M.a.R. (...) en werd bij zijn arrestatie in het bezit gevonden van 2 gram marihuana, verpakt in een zakje zoals deze die werden aangetroffen in betrokkene's woning. Na raadpleging van de gsm van betrokkene bleek hij zelf contact te hebben genomen met een derde persoon eveneens omwille van verkoop van weed. De arrestatie vond plaats op 19.08.2020. Wat het verdere onderzoek nog heeft opgeleverd blijkt heden, bij gebrek aan vonnis, niet uit het dossier. Feit is wel dat dit niet de enige keer was dat betrokkene in aanraking kwam met politie/justitie. In 2019 was er ook nog een PV wegens opzettelijke slagen en verwondingen. Alle feiten waarvan sprake hebben zich voorgedaan na de geboorte van de dochter van betrokkene. Er kan

bezwaarlijk gesteld worden dat dit van verantwoordelijkheid getuigt tegenover het kind, wel integendeel Mijnheer had moeten weten dat het plegen van dergelijke feiten op termijn, een regulier gezinsleven in België met zijn dochter in de weg zou kunnen staan. Betrokkene maakte tijdens zijn verblijf in België bovendien gebruik van verschillende aliassen, volgens de informatie in het dossier gebruikte hij A.R.M. (...) geboren op 28.08.1993, A.M. (...) geboren op 28.08.1993, N.M. (...) geboren op 29.08.1993 en R.M. (...) 28.09.1993. Hij heeft daar achteraf over verklaard dat het verschil in de naam, te wijten was aan twee verschillende naamgevingen die in Irak gebruikelijk zijn, een vergissing met het patroniem.

Echter, nu blijkt dat hij eenvoudigweg al die tijd zijn paspoort op zak had. In het dossier steekt sinds de aanvraag tot gezinshereniging immers het paspoort met hetwelke hij Irak heeft verlaten in 2015. Daarop staat duidelijk zijn familienaam N. (...). Het achterhouden van dat paspoort (of toch minstens de kopie daarvan), het opgeven van de naam R. (...) of A.R. (...) is dus bewust gebeurd. Tenslotte heeft mijnheer ook nog tot 6 keer toe een asielverzoek ingediend. Het aanvankelijke asielverzoek werd geweigerd omwille van bedrieglijke verklaringen die mijnheer afgelegde. Bij de daaropvolgende aanvragen baseert mijnheer zich op diezelfde bedrieglijke motieven en op het hebben van een Belgisch kind. Op zich is dat uiteraard niet strafbaar om 6 keer asiel aan te vragen op basis van bedrieglijke motieven, echter het zegt wel veel over het persoonlijk gedrag van betrokkene. In combinatie met het hanteren van verschillende aliassen, het PV wegens slagen en verwondingen, de veroordeling wegens drugsfeiten, getuigt het allerminst van onberispelijk gedrag van betrokkene. Of er van betrokkene nog een actueel gevaar uitgaat voor de Belgische samenleving, daar wensen wij ons niet over uit te spreken.”

Uit deze passages kan niet afgeleid worden dat de verwerende partij meent dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing daadwerkelijk een gevaar voor de openbare orde vormt en dit de rechtvaardiging vormt voor het nemen van de bestreden beslissing. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij meent dat de verzoekende partij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde vormt, nog minder waarom zij dit zou menen. Integendeel, uit de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk dat de verwerende partij zich niet uitspreekt over de vraag of de verzoekende partij nog een actueel gevaar betekent voor de Belgische samenleving.

Hierbij merkt de Raad ook nog op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie er ook op wijst dat niet zonder meer kan verwezen worden naar de redenen die ten grondslag liggen aan het inreisverbod, dat of er al dan niet een dergelijke bedreiging bestaat moet beoordeeld worden op het ogenblik dat de aanvraag gezinshereniging wordt ingediend. Zo wordt in het arrest K.A. gesteld:

“96. Bovendien merkt de verwijzende rechter op dat uit de voor hem bestreden beslissingen niet blijkt dat een dergelijke concrete beoordeling is verricht bij de vaststelling van het met een inreisverbod gepaard gaande terugkeerbesluit dat tegen ieder van verzoekers in de hoofdzaken is uitgevaardigd. Gesteld al dat dit het geval was, is de bevoegde nationale autoriteit in elk geval niet minder verplicht om op het moment waarop zij voornemens is de door de derdelander ingediende verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging af te wijzen, te onderzoeken of de feitelijke omstandigheden zich sinds de vaststelling van het terugkeerbesluit niet zodanig hebben ontwikkeld dat hem niet langer een verblijfsrecht kan worden geweigerd (zie naar analogie arresten van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262, punten 79 en 82, en 11 november 2004, Cetinkaya, C-467/02, EU:C:2004:708, punten 45 en 47). 97. Daaruit volgt dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het niet van belang is dat het inreisverbod dat is uitgevaardigd tegen de derdelander die een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging heeft ingediend, is gerechtvaardigd door het niet voldoen aan een terugkeerverplichting. Wanneer redenen van openbare orde de rechtvaardigingsgrond voor een dergelijke beslissing waren, kunnen deze er alleen toe leiden dat die derdelander een afgeleid verblijfsrecht op grond van dat artikel wordt ontzegd, wanneer uit een concrete beoordeling van alle omstandigheden van het geval in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het eventuele kind of de eventuele kinderen en de grondrechten blijkt dat de betrokkene een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde vormt.”

3.5. In de bestreden beslissing gaat de verwerende partij als volgt in op de afhankelijkheidsverhouding tussen de verzoekende partij en haar kind:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op het moment dat hij het inreisverbod kreeg hij reeds het bestaan van zijn Belgische dochter had vermeld. Het kind werd verwekt tijdens een relatie met A., S. (...), die gehuwd was en is met de heer C., E. (...). Uit de buitenechtelijke relatie van betrokkene met mevrouw A. (...) werd een buitenechtelijke dochter geboren, met de naam bij geboorte ‘C., N. (...). Na het vonnis door de Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, werd de familienaam gewijzigd naar ‘A.N., N. (...). Betrokkene bleek immers de biologische vader en werd als wettelijke vader erkend door de rechtbank. Het kind is heden de referentiepersoon in de aanvraag gezinshereniging, in functie waarvan betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen. Echter, het bestaan van het kind geeft betrokkene niet rechtstreeks recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient naar

aanleiding van een aanvraag gezinshereniging bekeken te worden wat de precieze band is met het kind. Er dient geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en het kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene moet worden toegekend. (...)

Ter staving van de aanvraag legt betrokkene thans volgende stukken voor:

-geboorteakte van het kind

-een schrijven van de advocaat van betrokkene dd. 2.11.2023

-vonnissen van de Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge sectie familie en jeugdrechtbank dd. 25.06.2021

-verzoekschrift door betrokkene 9.05.2023

-Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, proces verbaal van de zitting 7.06.2023

-Vonnissen van de Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge dd. 21.06.2023

-Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, proces verbaal van de zitting 4.10.2023

-gedateerde foto's met beschrijving van de activiteiten/de context waarin de foto's zijn genomen van 2.07.2023 tot 17.09.2023

-e-mail verkeer tussen de advocaat van betrokkene en de advocaat van moeder van het kind betreffende de bezoeksregeling

-gedateerde foto's van oa september en oktober 2023, van april-mei 2023, van juli en augustus 2023, van mei, juni, augustus, oktober, november en december 2022, van maart tot december 2021, januari tot april 2023

-bewijs van tewerkstelling van betrokkene via konvert interim/Ago jobs/Raylas BV + zijn inburgeringscontract dd. 29.08.2023 + bewijs van inschrijving om Nederlands te leren van 4.09.2023 tot 4.03.2024

-bewijs van het betalen van alimentatie van december 2022 tot oktober 2023 twv 100 euro per maand. Bij 1 gelegenheid werd 128€ extra overgemaakt, vermoedelijk voor bijkomende kosten. Voorafgaandelijk aan december 2022 werd er bij 2 gelegenheden een kleiner bedrag overgemaakt.

-screenshots van berichtjes tussen vermoedelijk betrokkene en de moeder van het kind van 30 januari 2021 tot 14 februari 2022, van 10 januari tot 17 januari 2022, van 14 februari, van 17 februari 2022 tot 5 april 2022 + 1 email van 26 december 2021, van 1 oktober 2022 tot 20 februari 2023, van 9 april 2023 tot 15 april 2023, van 6 april tot 28 september 2023 van 18.04 tot 10.06.2023

-verklaring op eer door Coppens Annelies, niet gedateerd samen van screenshot van gesprekje met moeder van het kind

-verklaring op eer door A.A. (...) dd. 18.09.2023 + mailverkeer van 16.06.2023 van de advocaten van betrokkene en de moeder van het kind

-oud paspoort waarmee betrokkene in 2015 zijn land heeft verlaten, alsook een nieuw paspoort dat heden geldig is

Vooreerst wat betreft de afhankelijkheid van het kind tegenover de referentiepersoon en of dit een reden is om een afgeleid verblijfsrecht toe te staan. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de relatie tussen vader en kind een positieve evolutie heeft gekend sinds de vorige weigeringsbeslissing inzake het verblijf van mijnheer in België. Vader en kind zijn dan weliswaar niet samenwonend, er kan wel degelijk gesproken worden van een regelmatig contact tussen vader en kind. Het lijkt er ook op dat de vader zorgtaken op zich neemt, gezien de uitbreiding van het bezoekrecht. Mogelijks neemt de nieuwe partner van de vader ook wel een deel van die zorgtaken op zich. Op zich maakt dat niet veel uit, het resultaat is wel degelijk dat het kind meer tijd spendeert met betrokkene en omgekeerd. Ook al lijkt het erop dat vader en kind tot op heden nog steeds geen gemeenschappelijke taal hebben waarin zij makkelijk met elkaar kunnen communiceren. Met de moeder van het kind communiceert mijnheer nog steeds in het Engels. Dat Engels lijkt er bijzonder goed op vooruit te zijn gegaan in de laatste gesprekken, ineens communiceert betrokkene in volwaardig Engels met punten en komma's, die hij tevoren niet beheerste. Als hij voor de rechtbank verschijnt, wordt alles voor hem vertaald naar het Arabisch door zijn huidige vriendin. Verder beheerst mijnheer ook het Frans. Hoe betrokkene aldus communiceert met zijn kind, is niet duidelijk.

Onafgezien daarvan dus, werd aan de hand van de bewijsstukken voldoende bewezen dat betrokkene wel degelijk deel uitmaakt van het leven van het kind. Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan." (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie). Wat betreft de omstandigheden van het geval, is het hier ook wel belangrijk om aan te stippen wat de eigenlijke reden was voor het inreisverbod van betrokkene. Dat is enerzijds genomen omdat mijnheer ettelijke asielverzoeken heeft gedaan die ongegrond bleken, maar nooit enig bevel heeft opgevolgd. Echter, de directe aanleiding voor het inreisverbod was een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, meerbepaald bezit en verkoop. Het vonnis is heden nog niet beschikbaar in het administratief dossier, echter uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat de betrokkenheid van

mijnheer bij de feiten niet min is. Bij een huiszoeking werd 133 gram marihuana gevonden, een precisieweegschaaltje en 80 plastic zakjes met een marihuanaplant op afgebeeld. Een koper verklaarde marihuana aan te kopen na afspraak via snapchat met M.a.R. (...) en werd bij zijn arrestatie in het bezit gevonden van 2 gram marihuana, verpakt in een zakje zoals deze die werden aangetroffen in betrokkene's woning. Na raadpleging van de gsm van betrokkene bleek hij zelf contact te hebben genomen met een derde persoon eveneens omwille van verkoop van weed. De arrestatie vond plaats op 19.08.2020. Wat het verdere onderzoek nog heeft opgeleverd blijkt heden, bij gebrek aan vonnis, niet uit het dossier. Feit is wel dat dit niet de enige keer was dat betrokkene in aanraking kwam met politie/justitie. In 2019 was er ook nog een PV wegens opzettelijke slagen en verwondingen. Alle feiten waarvan sprake hebben zich voorgedaan na de geboorte van de dochter van betrokkene. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit van verantwoordelijkheid getuigt tegenover het kind, wel integendeel Mijnheer had moeten weten dat het plegen van dergelijke feiten op termijn, een regulier gezinsleven in België met zijn dochter in de weg zou kunnen staan. Betrokkene maakte tijdens zijn verblijf in België bovendien gebruik van verschillende aliases, volgens de informatie in het dossier gebruikte hij A.R.M. (...) geboren op 28.08.1993, A.M. (...) geboren op 28.08.1993, N.M. (...) geboren op 29.08.1993 en R.M. (...) 28.09.1993. Hij heeft daar achteraf over verklaard dat het verschil in de naam, te wijten was aan twee verschillende naamgevingen die in Irak gebruikelijk zijn, een vergissing met het patroniem.

Echter, nu blijkt dat hij eenvoudigweg al die tijd zijn paspoort op zak had. In het dossier steekt sinds de aanvraag tot gezinshereniging immers het paspoort met hetwelke hij Irak heeft verlaten in 2015. Daarop staat duidelijk zijn familienaam N. (...). Het achterhouden van dat paspoort (of toch minstens de kopie daarvan), het opgeven van de naam R. (...) of A.R. (...) is dus bewust gebeurd. Tenslotte heeft mijnheer ook nog tot 6 keer toe een asielverzoek ingediend. Het aanvankelijke asielverzoek werd geweigerd omwille van bedrieglijke verklaringen die mijnheer afgelegde. Bij de daaropvolgende aanvragen baseert mijnheer zich op diezelfde bedrieglijke motieven en op het hebben van een Belgisch kind. Op zich is dat uiteraard niet strafbaar om 6 keer asiel aan te vragen op basis van bedrieglijke motieven, echter het zegt wel veel over het persoonlijk gedrag van betrokkene. In combinatie met het hanteren van verschillende aliases, het PV wegens slagen en verwondingen, de veroordeling wegens drugsfeiten, getuigt het allerminst van onberispelijk gedrag van betrokkene. Of er van betrokkene nog een actueel gevaar uitgaat voor de Belgische samenleving, daar wensen wij ons niet over uit te spreken. Echter met betrekking tot de relatie met het Belgisch kind moet wel de vraag worden gesteld of betrokkene wel degelijk oprecht is in zijn interesse naar het kind toe. Mijnheer is de biologische vader van het kind, hij heeft vrij snel na de geboorte stappen ondernomen om het kind als het zijne te kunnen erkennen, dat is correct. Echter was de reden daartoe zijn oprechte interesse of was de reden daartoe het verblijfsrecht dat hij meende aan het bestaan van de kind te kunnen ontleen? Dat hij tot 5 keer toe, na die eerste aanvraag, het aanvankelijk ongeboort kind en nadien kind als reden voor asiel meende te moeten vermelden, is toch wel heel frappant. Het gedrag van betrokkene kan bezwaarlijk ook als wenselijk gedrag van een goede huisvader, die tot voorbeeld strekt voor het kind, worden beschouwd. In die zin weegt de occasionele tewerkstelling van betrokkene en zijn bijdrage in de vorm van alimentatie alsook de mogelijke emotionele afhankelijkheid van het kind tegenover de vader, onvoldoende op tegenover het gedrag dat betrokkene stelt.

Heel veel bewijsstukken die werden voorgelegd ter staving van de aanvraag dienen ter staving van het conflict tussen de moeder van het kind en betrokkene. Onafgezien van wat tussen het voormalige koppel gebeurd is en dat betrokkene dit als oorzaak ziet van, naar zijn smaak, te weinig contact met het kind, gaat het uiteindelijk over het belang van het kind. Dat het voor het kind belangrijk is dat het haar vader kan leren kennen zal niemand ontkennen. Daarom heeft de rechtbank er uiteraard ook toe besloten mijnheer zijn kind te laten erkennen en een uitgebreider bezoeksrecht toe te staan. Echter nergens uit het administratief dossier blijkt dat de aanwezigheid van de vader ontontbeerlijk is om het welzijn van het kind te vrijwaren. Het kind is wel degelijk gedomicilieerd bij de moeder en goed omringd in het gezin van de moeder en pluspapa, alsook de andere kinderen in het gezin. Dat het kind betrokkene zal missen voor zover hij niet meer in België zou kunnen verblijven, valt te verwachten. Het is redelijk te stellen dat door regelmatig verschillende dagen bij papa te kunnen verblijven zij goed gehecht is, ook aan papa. Net omwille van de reden dat de hechting zowel met mama en papa goed is, wordt het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het wordt gescheiden van mijnheer, niet ongunstig ingeschat. Voor zover het kind daarbij goed wordt geïnformeerd en wordt ondersteund, over waar papa zich bevindt en hoe dat komt en dat dit geen afbreuk doet aan zijn vaderschap en zijn liefde voor haar, kan een kind van 5 jaar dat wel al plaatsen. Toch voor zover mijnheer van zijn kant ook moeite doet om, desgevallend vanuit het buitenland, een rol te blijven spelen in haar leven, minstens tot op het moment dat hij (een deel) van het inreisverbod heeft gerespecteerd en/of desgevallend de opheffing of opschorting van het inreisverbod heeft bekomen. Uit de talrijke gesprekken/berichtjes blijkt dat mijnheer gewoon is van heel vaak contact te nemen met zijn kind via videochat, al van heel prille leeftijd. Niets weerhoudt hem er dus van dit ook te ondernemen vanuit het buitenland om zo gestalte te geven aan zijn vaderschap en mee te waken over het welbevinden van het kind. Wat betreft zijn financiële bijdrage, die is tot op heden eerder bescheiden geweest, dat kan natuurlijk ook vanuit het buitenland worden verder gezet. Dat mijnheer nog bij de familierechtbank een ander verzoek lopende heeft en eigenlijk co-ouderschap ambieert, doet daar geen afbreuk aan. De familierechtbank hoort rekening te houden met de verblijfssituatie waarin ouders verkeren. Ouders die illegaal zijn in België, hebben

met meer of minder rechten met betrekking tot hun kinderen. Echter, indien één ouder in België verblijft en een andere ouder tengevolge het illegale verblijf in België uiteindelijk terecht komt in eigen land, kan daar uiteraard rekening mee gehouden worden bij het uitwerken van een verblijfsregeling. Ook de familierechtbank kan dus mee waken over het welzijn van het kind. Dat dit geen ideale situatie is, dat spreekt voor zich, maar dat was het al niet van voor de geboorte van het kind. Een kind draagt nu eenmaal de gevolgen van de keuzes die ouders maken. Nergens uit het dossier blijkt dat het kind, bij afwezigheid van de vader, niet in goede handen zou zijn. De moeder van het kind heeft een stabiele gezinssituatie met man en kinderen. Zij is een geboren en getogen Belgische waarvan mag verwacht worden dat zij voldoende netwerk heeft en voldoende ervaring om op een goede manier het welzijn van het kind na te streven en te bewaken, rekening houdend met de leeftijd van het kind, haar lichamelijke en emotionele ontwikkeling. De vele berichtjes van de moeder betreffende het kind, getuigen daar ook echt van. Nergens uit de berichtjes blijkt dat zij mijnheer, tenoverstaan van haar kind, systematisch in een slecht daglicht stelt en/of met waakt over het mentale en fysieke welzijn van hun gemeenschappelijke dochter, wel integendeel.

Gezien dit alles is het redelijk te stellen dat betrokkenes aanwezigheid stikt genomen niet noodzakelijk is voor het welbevinden van het kind. Evenmin kan blijken dat betrokkenes aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat het kind verder zou kunnen verblijven in België en/of om de ontwikkeling en het welzijn van het kind, rekening houdend met de leeftijd van het kind, te vrijwaren.” (eigen onderlijnen)

3.6. De verzoekende partij betoogt onder meer dat zij lang voor het inreisverbod aan haar betekend werd, ten aanzien van N. een vaderrol wou opnemen, dat zij echter gedurende lange tijd door mevrouw A. – de moeder van N. – uit het leven van N. werd gebannen, waarbij zij citeert uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie familierechtbank van 25 juni 2021, waarin onder meer wordt gesteld “(...) werd ook de feitelijke vaderrol over N. (...) aan E.C. toebedeeld, waarbij M.N. (...) als biologische vader van het kind uit het leven van N. (...) werd gebannen. (...) E.C. (...) werd bij wet als juridische vader aangeduid en de gezinssituatie van E.C. (...) en S.A. (...) leende zich er toe dat hij zich ook feitelijk als vader van N. (...) kon proclameren, goed wetende dat hij de biologische vader van N. (...) niet is én dat er een strijdende biologische vader is die onafgebroken ijverde voor het contact met dochter N. (...)”. De verzoekende partij vervolgt dat de procedure bijgevolg lang heeft aangesleept en dat het feit dat er in de periode tot januari 2021 slechts sporadisch contact is geweest haar niet kan verweten worden, dat de vertraging in de procedure bewerkstelligd werd door de andere partijen in de procedure. Betreffende de houding van mevrouw S.A. betoogt de verzoekende partij dat, niettegenstaande haar veel goede intenties om als ouder haar verantwoordelijkheid op te nemen, zij hiertoe door de moeder de kans niet kreeg. Zij wijst erop dat zij N. van december 2021 tot mei 2022 niet mocht zien, dat in december 2022 dan eindelijk iets op papier werd gezet en er een weekend-regeling overeengekomen werd doch dat in de praktijk deze regeling afhankelijk bleef van de wensen van mevrouw A., dat zij doordat A. afspraken wijzigde of annuleerde, haar dochter slechts beperkt te zien kreeg en dat mevrouw A. er zelfs in slaagde om lopende de procedure bij de familierechtbank aangaande de verblijfsregeling van N. de afgesproken bezoeken niet te laten doorgaan, dat ook na tussenkomst van het vonnis van de familierechtbank van 21 juni 2023 er nog problemen waren. De verzoekende partij voegt hiertoe ook enkele stavingstukken toe aan het verzoekschrift.

Voorts betoogt zij dat zij in het kader van de huidige procedure, om de houding van mevrouw A. de afgelopen jaren te illustreren, heel wat screenshots heeft toegevoegd aan het administratief dossier die betrekking hebben op gesprekken tussen haar en mevrouw A., dat uit deze gesprekken valt af te leiden dat haar vragen om N. te bellen, te bezoeken, te zien, worden afgewezen, dat er ook e-mailberichten gevoegd werden van haar – daar mevrouw A. haar had geblokkeerd op alle andere communicatiekanalen – waarbij zij haar smeekt om haar dochter te mogen zien of bellen. Zij meent dat uit de door haar toegevoegde stukken blijkt dat mevrouw A. te pas en te onpas haar blokkeert en haar het bellen en bezoeken verbiedt. Zij stelt dat zij, omwille van het feit dat mevrouw A. van het begin haar niet officieel als vader wou erkennen en zij twee jaar lang hemel en aarde heeft verzet waardoor zij geen rechten had, vanzelfsprekend bang is dat mevrouw A., door de bestreden beslissing, waarbij zij dient terug te keren naar het herkomstland om aldaar de opheffing of intrekking te vragen, opnieuw N. zal afnemen. De verzoekende partij meent dat gelet op het verleden en de huidige procedure betreffende N. kan aangenomen worden dat het verleden zich zal herhalen en mevrouw A. misbruik zal maken van haar tijdelijk verblijf buiten België. De verzoekende partij betoogt dat er vanuit gaan dat mevrouw A. haar, ten overstaan van haar kind, niet systematisch in een slecht daglicht zal stellen, een bewering is die regelrecht ingaat tegen alle stukken die zij in het kader van de huidige procedure heeft voorgelegd.

3.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij erkent dat de verzoekende partij heel veel bewijsstukken heeft voorgelegd die een conflict tussen haar en de moeder van het kind staven. Daarnaast stelt de Raad vast dat de verwerende partij bij de beoordeling van het belang van het kind en de vraag of de aanwezigheid van de vader onontbeerlijk is om het welzijn van het kind te vrijwaren, stelt dat het risico voor het evenwicht van het kind indien het wordt gescheiden van de verzoekende partij niet ongunstig ingeschat wordt en hierbij toelicht: “Voor zover het kind daarbij goed wordt geïnformeerd en wordt ondersteund, over waar papa zich bevindt en hoe dat komt en dat dit geen afbreuk doet aan zijn vaderschap en zijn liefde voor

haar, kan een kind van 5 jaar dat wel al plaatsen. Toch voor zover mijnheer van zijn kant ook moeite doet om, desgevallend vanuit het buitenland, een rol te blijven spelen in haar leven, minstens tot op het moment dat hij (een deel) van het inreisverbod heeft gerespecteerd en/of desgevallend de opheffing of opschorting van het inreisverbod heeft bekomen. Uit de talrijke gesprekken/berichtjes blijkt dat mijnheer gewoon is van heel vaak contact te nemen met zijn kind via videochat, al van heel prille leeftijd. Niets weerhoudt hem er dus van dit ook te ondernemen vanuit het buitenland om zo gestalte te geven aan zijn vaderschap en mee te waken over het welbevinden van het kind. (...) Nergens uit het dossier blijkt dat het kind, bij afwezigheid van de vader, niet in goede handen zou zijn. De moeder van het kind heeft een stabiele gezinssituatie met man en kinderen. Zij is een geboren en getogen Belgische waarvan mag verwacht worden dat zij voldoende netwerk heeft en voldoende ervaring om op een goede manier het welzijn van het kind na te streven en te bewaken, rekening houdend met de leeftijd van het kind, haar lichamelijke en emotionele ontwikkeling. De vele berichtjes van de moeder betreffende het kind, getuigen daar ook echt van. Nergens uit de berichtjes blijkt dat zij mijnheer, tenoverstaan van haar kind, systematisch in een slecht daglicht stelt en/of met waakt over het mentale en fysieke welzijn van hun gemeenschappelijke dochter, wel integendeel.”

Aldus blijkt dat de verwerende partij de verstandhouding tussen de verzoekende partij en mevrouw A. betreft in de beoordeling van het risico voor het evenwicht van het kind indien het van de verzoekende partij wordt gescheiden. Echter meent de verwerende partij dat het risico voor het evenwicht niet ongunstig wordt ingeschat voor zover het kind, indien het gescheiden wordt van haar vader, daarbij goed geïnformeerd en ondersteund wordt, dat niets de verzoekende partij ervan weerhoudt om contacten via videochat met haar kind te onderhouden vanuit het buitenland om zo gestalte te geven aan het vaderschap en mee te waken over het welbevinden van het kind en dat nergens uit de berichten blijkt dat mevrouw A. de verzoekende partij ten aanzien van het kind systematisch in een slecht daglicht stelt, wel integendeel.

3.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij ter staving van haar aanvraag van 7 augustus 2023 onder meer “screenshots van berichtjes tussen vermoedelijk betrokkene en de moeder van het kind van 30 januari 2021 tot 14 februari 2022, van 10 januari tot 17 januari 2022, van 14 februari, van 17 februari 2022 tot 5 april 2022 + 1 email van 26 december 2021, van 1 oktober 2022 tot 20 februari 2023, van 9 april 2023 tot 15 april 2023, van 6 april tot 28 september 2023 van 18.04 tot 10.06.2023” heeft gevoegd. Deze bevinden zich echter niet in het neergelegde administratief dossier.

3.9. De Raad is aldus niet in de mogelijkheid om na te gaan of de verwerende partij uit de overgemaakte stukken correct en niet op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat het risico voor het evenwicht voor het kind niet ongunstig dient te worden ingeschat indien het kind gescheiden wordt van haar vader. Immers, bij gebreke aan voormelde stukken in het administratief dossier, kan niet worden nagegaan of de verwerende partij niet op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft verwezen naar de mogelijkheid dat het kind goed kan geïnformeerd en ondersteund worden bij het begrip van de situatie van haar vader, noch of zij correct of niet op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat nergens uit de “berichtjes blijkt dat zij mijnheer, tenoverstaan van haar kind, systematisch in een slecht daglicht stelt en/of met waakt over het mentale en fysieke welzijn van hun gemeenschappelijke dochter, wel integendeel”.

Gezien de argumentatie van de verzoekende partij is de Raad van oordeel dat het noodzakelijk is inzage te hebben in de stukken die geleid hebben tot de oordeelsvorming vervat in de bestreden beslissing. De Raad kan niet nagaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie getrokken heeft. De Raad kan, bij gebrek aan een volledig administratief dossier, en meer bepaald bij gebrek aan bepaalde door de verzoekende partij bij haar aanvraag van 7 augustus 2023 gevoegde stukken, niet nagaan of de verwerende partij bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Daar de administratie deze essentiële en determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze *in casu* de wettigheidscontrole op haar beslissing *in casu* aangaande de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding van het minderjarig Belgisch kind ten aanzien van de verzoekende partij en het onderzoek naar “het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land”, onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

3.10. Derhalve dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 februari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER